

De ochtend staat in de laagstaande oktoberzon op te warmen van een eerste, lichte nachtvorst. Bladeren raken los van de takken en vallen zomaar af. Hun leven is kennelijk voltooid. De tuin komt tot rust, hij heeft zijn groei en bloei gegeven. Nu is het tijd om kracht te verzamelen voor het volgende seizoen. Een proces dat zich in het verborgene voltrekt....

Ik praat met Roelof Robaard op Tweeloo 4. Na het overlijden van zijn vrouw Christien ruim een jaar geleden - moet hij zijn leven nieuwe inhoud te geven. Naast droefenis en verdriet ervaart Roelof ook het gevoel van dankbaarheid voor de 55 jaren dat ze samen mochten zijn. Mijn gastheer heeft bijna heel zijn leven in de autobranche gewerkt. Naast het leven in een zakelijke omgeving vond hij het een nuttige compensatie om zich ook voor maatschappelijke of kerkelijke activiteiten beschikbaar te houden. En daarbij is, naar eigen zeggen, zijn gezin er wel eens bij in geschoten. Zo was hij een bekende bij Kleine Noden en de Oranjevereniging.

Maar héél veel aandacht en tijd heeft hij aan kerkenwerk besteed. Gedurende zijn jonge jaren maakte hij deel uit van de jeugddienstcommissie, die om de veertien dagen een kerkdienst organiseerde over een actueel onderwerp. Deze inspannende bezigheid duurde tot hij ging trouwen, want als je getrouwd was behoorde je immers niet meer tot de

jeugd. Zo simpel lag dat in die tijd. Even zo simpel als dat op hun huwelijksdag, de directrice van het ziekenhuis waar Christien als verpleegkundige werkte, tijdens de receptie na de gebruikelijke felicitatie, meedeelde dat zij nu ontslagen was als verpleegster.

Zo ging dat in die tijd. Het huwelijk betekende voor de vrouw in de meeste gevallen het einde van de baan.

Toen hij 26 was kwam dominee Frederiks hem vertellen dat hij op de lijst van te verkiezen diakenen stond. In die jaren vond de verkiezing plaats in het oude dienstgebouw van de Hervormde Gemeente in de Kruisstraat. Daar konden de stemgerechtigde leden van de gemeente hun stem konden uitbrengen. Het waren de vijftiger jaren. Overal moest het leven worden opgebouwd. Er bestond nog geen bijstandswet. Eenmaal in de veertien dagen pleegden de diakenen overleg met de wethouder van sociale zaken. Ze deelden bij sommige gezinnen brandstof en/of voedselbonnen uit. De Diaconie had een maatschappelijke werkster in dienst, er was een afdeling gezinszorg met gezinsverzorgsters. Het bejaardenhuis Irene ging uit van de Hervormde Diaconie evenals het Hervormd Begraffenis Fonds, met begrafenis ondernemer en al. Als diaken had je de verantwoordelijkheid

voor een hele organisatie. En deze taken moest je allemaal naast en na je gewone werk doen.

Toen Roelof met zijn gezin echter van de Thorbeckelaan naar de Ceintuurbaan verhuisde - naar een andere wijk dus - moest hij zijn diakenambt neerleggen. Dat was de regel in die dagen.

In de zeventiger jaren functioneerde Roelof als voorzitter van de Diaconie. Er hadden grote veranderingen plaatsgevonden. Er was vanuit de overheid meer financiële opvang gekomen voor arme gezinnen, en de gezinsverzorgsters hadden een plaats gekregen in de thuiszorg, een semi-overheidsinstelling. De activiteiten van de Diaconie werden iets minder omvangrijk.

En in de jaren negentig was Roelof, na het vroegtijdig overlijden van Leo Scholte, president kerkvoogd. De gesprekken in Samen-op-Weg verband verliepen soms teleurstellend en de vorderingen waren gering. Gelukkig ontstond er rond de eeuwwisseling een ander klimaat en kwam het Samen-op-Weg proces als het ware in een stroomversnelling.

Mijn gastheer is blij met de kerk. De zondagse dienst vormt een rustpunt in zijn leven. Je komt op verhaal en je neemt iets mee: een lied, een woord, de zegen.

De vele lege plaatsen zondags en de diverse vacatures baren hem zorg. Hoe je de mensen weer terugkrijgt, weet ook hij niet precies. Maar het gaat echt niet ouderwets toe in de diensten. We zingen mooie, bijdeijdse liederen, het woordgebruik van de voorgangers is fris, ze hebben niet meer een preektoon, zoals vroeger. Dus dat mensen niet komen, kan daar niet aan liggen. Het zal misschien te maken hebben met het feit dat we nu meer op onszelf leven en minder de gemeenschap zoeken...

Roelof, mijn hartelijke dank.